1909

VII. Évfolyam. Maros-Vásárhely, 1903. október 25 43. szám.

Szerkesztőség és kiadóhivatal
hová a lapba szánt kéziratok
reklamációk és
előfizetési pénzek küldendők
Maros-Vásárhely,
Szentgyörgy-utcza 9. szám.
ref. lelkészi lakás.

VASÁRNAP

EGYHÁZTÁRSADALMI KÉPES CSALÁDI LAP.

FELELŐS SZERKESZTŐ:
TÓTHFALUSI JÓZSEF,
ref. lelkész.
TÁRS SZERKESZTŐ:
PAÁL GUSZTÁV,
ref. koll. tanár.

KIADJA:
Az Erdélyi Ref. Egyházkerület „Egyházi Ertekezlete"

Megjelenik:
minden vasárnap.
ELŐFIZETÉSI ÁR:
Egy évre 4 kor. Negyedévre 1 kor
Fél évre 2 kor. Egy szám ára 10 fill

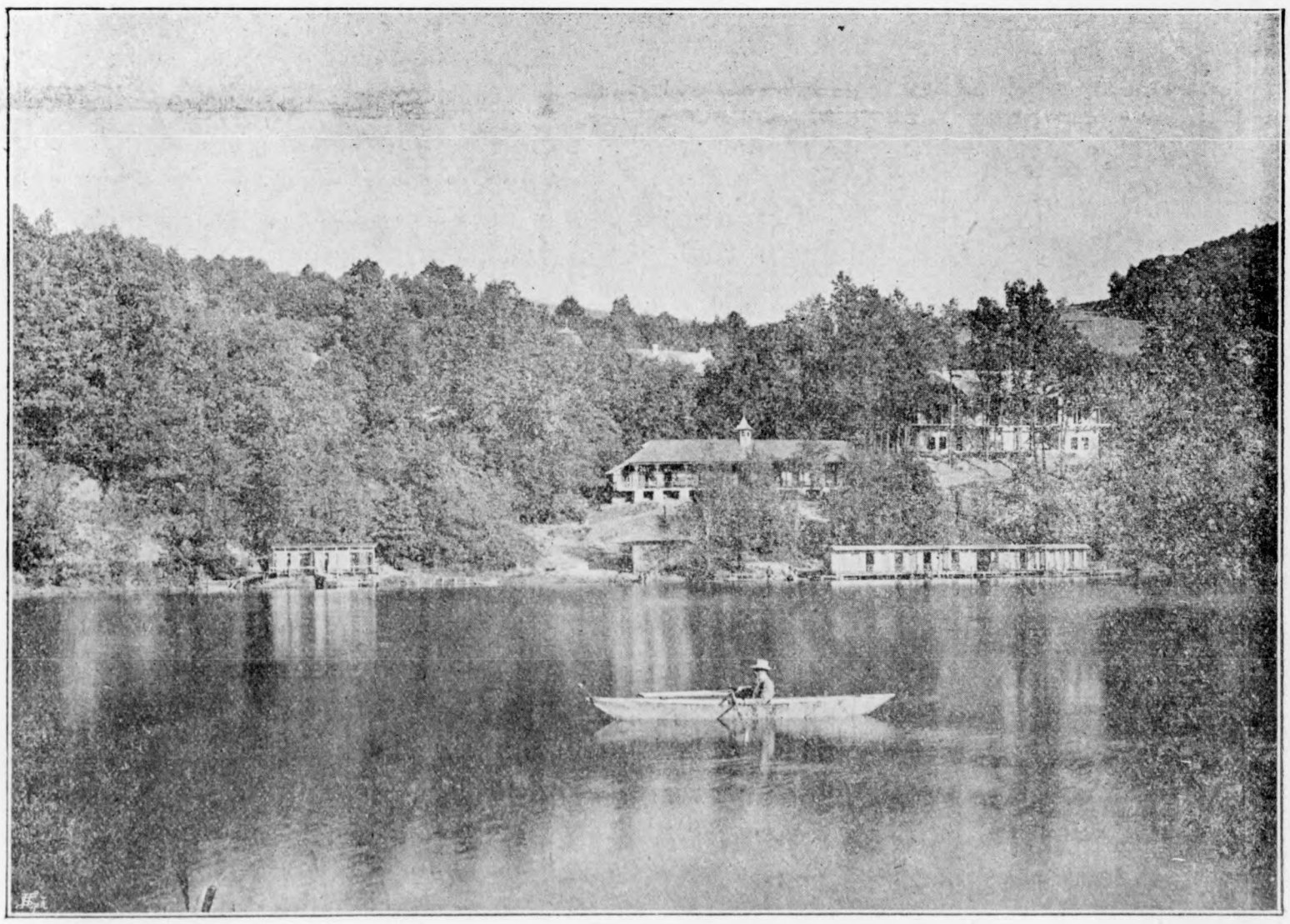

Fürdőrészlet Szovátáról.

A protestáns és katholikus egyházak közötti különbség.

Isten az ő egyszülött Fiát, az áldott Úr Jézust azért küldötte alá ide, a föld határaira, hogy legyen Ő világosság a sötétségben járóknak; hogy mint tündöklő nap, árasszon fényt az éjszaka homályában, s életadó szavával verje föl a mélységeknek csöndjét, hol halálra dermedten, rideg kietlenségben szunnyadott az emberi lélek és sziv.

És Jézus új életet adott csakugyan a lélekneк: felolvasztotta tudománya világosságának melegével a jeget, mely addig lekötve, elölve tartá az emberi lélek és sziv mozdulásait, fényével pedig új világosságot hozott föl az ember-világ egére, s olyan tündöklő fényt árasztott szét hegyeken-völgyeken egyaránt, a minőről az azelőtt élt emberiségnek még csak sejtelme sem támadhatott

Krisztus világossága lett a világnak, áldása a szükölködőknek, kenyere az éhezőknek, élő vize a szomjuhozóknak, gyógyitó orvosa a betegeknek, de az idők folyamán elhomályosodott az ő fényessége a nevéről keresztyénnek nevezett anyaszentegyházban, s ugy tetszék, mintha Ő is visszavonult volna fényével onnan, hol az Ő nevét nem becsülték meg kellőleg, — s imé, a világosságot sötétség váltotta föl, s hol korábban a tündöklő napfény hatására, a kies mezőkön élet és elevenség volt mindenfelé, megszünt ott az élet, dermedtség vett erőt lelkekensziveken, s az éjszaka homályában csak itt-ott lobbant föl egy-egy pásztortüz, azt hirdetve, hogy a hamu alatt van még egy kis parázs, hogy csak valamely viharnak kell jönnie, mely szórja szét a parazsat elfedő hamut, s lángra lobban ujra a fénylő világosság, s a sötétség gyermekei előtt feltámad ujra a nap, s új élet ereje járja át ismét életereinket.

A római katholikus egyház volt a történelem bizonysága szerint az a földi erő, mely bizony sokszor elhomályositotta az emberiségben a Krisztus tudománya által beléoltott fénylő világosságot, mely akkor, gyarló, önző emberek által vezetve, kik eloltották benne Krisztus Szentlelkének erejét, mintha csak elaltatni igyekezett volna az emberi lélekben minden nemesebbre vágyó gondolatot és érzést; — a római katholikus egyház volt az, mely igy megtagadta magában a Krisztust. De Isten az Ő nagy kegyelmében nem hagyta el végkép az Ő szent Fiának vére által megváltott gyermekeit, s a reformáció lángoló fényében új napot hozott föl az emberiség lelki életének egére, — s imé, a sötétség helyett ismét világosság szállt alá a föld határaira, a dermedt tagokban ujra megindult a vérforgás, a néma borongás helyét a hangos örvendezés zaja foglalta el, s a napsugár lehatolt ujra a völgyek mélyeibe is.

Ma a keresztyénségben két nagy irányzat viszi a szerepet; fájdalom, ugy is mondhatjuk, hogy ma a keresztyénségben két nagy irányzat áll egymással szemben: a protestántismus és a római katholicizmus. Nem tud megvalósulni közöttünk az egyháznak az az igaz nagy eszméje, hogy olyan társulat az, mely azért állittatott, hogy az embereket Krisztushoz, a földet az éghez, a világ országait Krisztus országához hasonlóvá tegye.

Nem az a baj különben, hogy a Krisztus egyháza igy részekre szakadt, mert minél nagyobb benne a változatosság, annál élénkebben is pezseg benne az élet, hanem az az igazán nagy baj, és az nagyon méltatlan dolog az emberek részéről Krisztus iránt, hogy hiányzik a különböző felekezetek tagjai között a kölcsönös türelem, elnézés és megbecsülés.

És mikor én most a protestáns és a római katholikus egyházak közti különbségről elmélkedem, épen nem akarom a tényleg fennálló különbségeket mind felsorolni.

Tudom, hogy mig a protestáns egyház azt vallja, hogy egy a Közbenjáró a mennyei Atya és az ő földi gyermekei között: az Ur Jézus Krisztus, addig a római katholikus egyház egy sereg gyarló embert, az ő papjait helyezi a közbenjárói székbe, tudom, hogy mig a protestáns egyház a mennybe távozott Úr Jézusban látja a maga fejét, addig a római katholikus egyház egy gyarló embert ültet, ragyogó fénnyel övezve be őt, mint földi helytartóját, annak a Jézusnak a helyére, akinek nem volt fejét hol lehajtania; tudom, hogy a protestáns egyház, urvacsorai egyszerü szertartásában hiven akarja követni a tanitványaival egyszerüségben vacsorált Jézus

példáját és utasitását, s úgy nézi az urvacsorai kenyeret és bort, mint Krisztus megtöretett testének és kiontott vérének jegyeit, mig a római katholikus egyház fényes ünnepély keretében, ragyogó miseáldozatban Krisztus valóságos testévé gondolja átváltoztatni, papjainak ereje által az urvacsorai kenyeret; látom és hallom, hogy mig az én vallásom egyszerü lelkésze lélekben és igazságban, édes anyanyelvemen hirdeti én nekem a drága evangyéliomot s prédikálja az élő igét, — addig a római katholikus pap a ragyogó oltár előtt olyan nyelven beszél, melyet az ő hallgatói közül csak nagyon, de nagyon kevesen értenek.

föl először; itt vertek mindig bilincset a szabad szóra, a nyilt gondolatra, a tiszta meggyőződésre; itt vették mindig üldözőbe a bibliát, az élő szabadságnak ama szent könyvét, mely ahol egyszer elterjed, vége ott a sötétségnek, a lelki szolgaságnak; itt gyujtottak mindig máglyákat a hitükhöz hü vallásbajnokoknak, s innen küldték ki őket keserves gályákra, — mig ahol a protestáns egyház az erősebb, ott felvirrad a polgári szabadság fája is, ott nagyobb a tudomány ereje, s az illető nemzetek az emberiség élén, mint fáklyavivő, élő világosságot terjesztő hatalmak állanak.

Imé nehány vonás a protestáns és a római

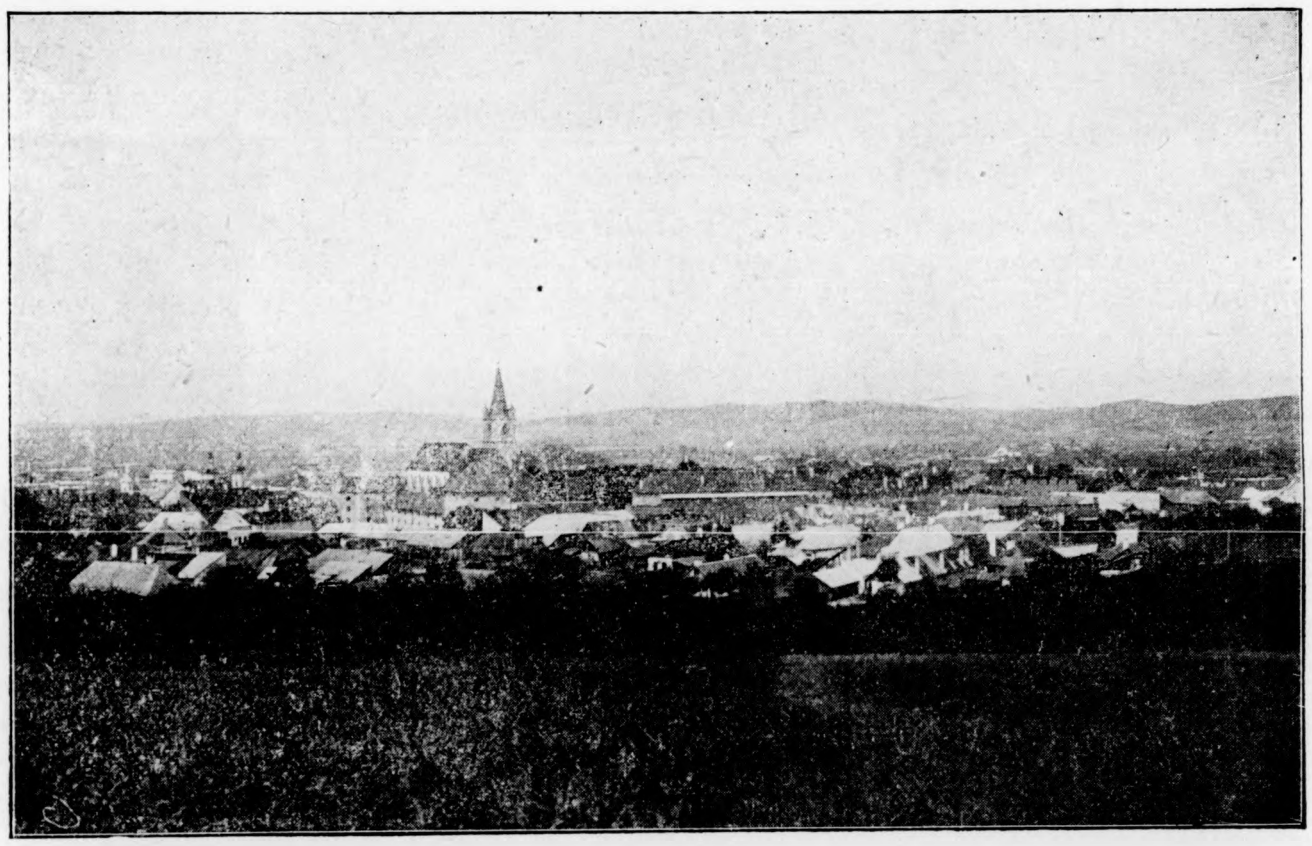

Maros-Vásárhely szab. kir. város látképe.

Ez hát mind, és ezek mellett sok más, nagy és mélyreható különbségeket hoz létre a protestáns és római katholikus egyházak között. De ez alapon aztán bizonyos tekintetben más és más ezen egyházak hiveinek lelkülete, szellemi iránya is.

Az a türelem, elnézés és megbecsülés, mások hitbeli meggyőződésének az a keresztyéni lélekre valló méltatása, melyet a szeretet vallása elsőrendü kötelességünkké tesz, sokkal inkább hiányzik a római katholikus, mint a protestáns egyházak tagjainál.

A vallásüldözések fegyvereinek zaja mindig a római katholikus egyházak kebelében csörrent

katholikus egyházak közötti különbség területéről.

Hogyne maradnék hát hü ahhoz az én édesanyámhoz, lelki anyámhoz, a protestáns egyházhoz, mely nekem annyi fölséges előnyt biztosit!

TEMETŐBEN.

Temetőben csak ilyenkor járok:
Mikor haldokolnak a virágok
És hull a fa lombja;
Őszi szellő száraz levelet hajt,
Csak ez támaszt egy parányi morajt —
Mely csöndjét zavarja

Nem szeretem a virulást itten,
Hol a szemem bár hova tekintsen —
Csak sirdombokat lát;
Fény, virág mire kell oly mezőnek:
Hova csak busongni, sirni jőnek
Az özvegyek, árvák?

És a madár miért énekel itt,
Ha megindító, szép énekeit
Mi sem méltányolja;
Mert itt örökálmu lakók vannak,
Kik nem örülhetnek fénynek, dalnak
Soha, többé soha.

Tengernyi könny, mely a temetőben
Már kihullott és hull a jövőben . . .
Vigaszt meg sem adhat:
Azért én sem nézem midőn virul,
Csak mikor virága lombja lehull
Csak mikor ily hervadt.

Mert hazudnak a lombok, virágok,
S csak ámitják azzal a világot,
Hogy itt élet van tán.
Pedig a sirokban nincsen élet,
És csak hivalkodik az enyészet —
Mint egy festett leány . . .!

Mégis, mégis hátha el nem veszhet
— Mi dicsőbb világról bir sejtelmet —
Ez a gyarló ember:
És a sir csak ajtó oda-által;
Akkor a temetőt fény, virág, dal,
Csak hadd boritsa el . . .!

Dénes József.

Isten igéje.

Őszszel a temetőben

(Thessal 4. 1 .)

Az év vége felé haladunk. Komor őszi gondolatok és érzelmek lopoznak be szivünkbe. Mit hozott, mit vitt el a hervasztó őszi szellő? Kimegyünk a temetőbe, hogy ott is körülnézzünk. Mert van egy szomoru kert, ahová leghamarább elér az őszi fagyos szél. Istennek kertje ez, a temető... „A kik alusznak" azokhoz szól az apostol. A kik élnek, azokat vigasztalja, bátoritja még az őszi hervadáskor is. Vessünk három pillantást ott künn a temetőben. . .

Először lefelé a sirba. A sir virággal van boritva, az örök ifjuságot jelzi az a pár koszoruba font virágszál. A koszoru a sirkövön van. Ott látjuk annak a nevét, akit az életben oly nagyon szerettünk. Az első érzés, a főgondolat ilyenkor a fájdalom, a gyász. Ezt nem veheti el tőlünk senki. Hiszen szabad könyezni ott, érzés nélkül az ember szive kihalt kőnyszikla darab. Komolyság és fájdalom illik a temetőben. Akkor is, amikor már fü nőtte be a sirhalmot, könnyeket hullatunk a sirdomb pázsitjára. Ha nem nézhetjük bánat nélkül egy elfutó évnek hervadó virágait, hát akkor az eltünt ember élet ne fakasszon gyászt szivünkben? Ez többet ért egy hervadó virágnál. — Hü szülők, kedves gyermekek, jó testvérek, jő barátok emlékét sokáig gyászoljuk, ha elvette tőlünk az Úr.

Az emlékezetben csak a jóra gondolunk vissza. A rosszat elfeledjük. A hibák és gyarlóságok a távolból ugy is elhalványodnak. De azért ne legyen a mi gyászunk reménytelen, mint a pogányoké, mondja az apostol. Mintha a halál megsemmisülés lenne. Nem ugy. Ősszel a természet pihenőre hajlik, hogy erőt gyüjtsön az új tavaszra. Az ember is este fáradtan tér a napi munka után nyugalomra, hogy másnap mintegy ujjá születve keljen fel. Mi is reméljük a halál éjszakája után az örök élet reggelét várjuk ama szép hajnalt, amely e földi élet keserüségeit fogja megédesiteni, amikor friss erővel, kipihent észszel szolgáljuk az Urat menyei hivatásunkban.

A másik pillantás felelé megy Istenhez. Az őszi vetésben dolgozik az elvetett mag, Isten titkos műhelyében, a földnek mélységében, hogy tavasszal majd ujjászületve új reménynyel töltse be a halandó szivét. Az ember is igy alakul át a halál titkos érintése alatt. Azért ne nézzük kedvesünk arcát akkor, mikor halványan betesszük a koporsóba s utolsó csókunkat leheljük rájok. Ne igy kiszáradva, kiaszott arccal, holthalványan álljon a mi emlékezetünkben, hanem ama másik, szebb alakban, úgy, a hogy elképzeljük őt mint Isten kivá asztott gyermekét, megdicsőülve, égi fényben, káprázatos szinpompában. Hadd lássuk őt ugy, boldog arccal, mosolygó szemmel, fényes tekintettel. Hiszen Istennél van, az örök boldogság hazájában.

Végül befelé is pillantsunk egyet. Saját szivünkbe. Mert mi most nem a halottaknak beszélünk, hanem az élőknek. Kérjük őket, vizsgálják meg önmagukat. Mert ősz van. Jöhet a te őszed is kedves barátom. Megnyilik a te sirod is. Üthet a te utolsó órád. El vagy készülve reá? Tisztában vagy a tieid jövendője felől? Nyugodtan hajtod le fejedet a halál párnájára? Ezek mind olyan kérések, a melyekre felelnünk kell, mert a hervadó őszi virágszál figyelmeztet reá

Feleljünk meg a Jézus nevében. A vele való harc után, jöjjön a vele való örök béke is.

Király Béla,
ref. lelkész.

Kegyesség útja.

„Én vagyok én vagyok a ti megvigasztalótok!“
Ésaiás LI. 12.

Az 1857-iki félelmetes indiai felkelés alkalmával minden európait irgalmatlanul felkoncoltak. Nehány angol, épen mint a radsa, a fejedelem vendége időzött Laknan közelében. A radsa megigérte, hogy nem bántja őket, ha fegyvereiket leteszik. Alig tették meg azonban ezt, elfogták és agyonlőtték őket. Csak két asszonyt, s egy leánykát helyeztek fogságba egy munsinál, tanitónál, és mivel igen tekintélyes ember volt, megengedték neki, hogy a saját házában lőhesse őket agyon. A munsi miután haza vitette, egy pincekamarába rejtette el őket, melyet egyedül ő ismert. Az asszonyoknak azt mondta, hogy csak legyenek nyugodtak, s minden nap hozott nekik ennivalót. A felkelők azonban tudni akarták, hogy mit csinált a munsi az asszonyokkal és azzal vádolták, hogy az asszonyai szobájába rejtette el őket, s a halállal fenyegették, ha rejtekhelyüket el nem árulja.

Igy kerültek ismét nagy veszélybe. Vagy felfedezik őket, s akkor a sorsuk meg van pecsételve, vagy megölik a munsit, s akkor éhen vesznek el, mert egy szolga sem tudta rejtekhelyüket. Állandó félelemben éltek. Hozzá még a kis leány beteg lett. Ekkor arra kérték az asszonyok a munsit, hogy vásároljon valami gyógyszert. Ez az orvosságot egy darab papirosba csavarva hozta egy bennszülött orvostól. A mikor kibontották a papirt, akkor látták, hogy az egy kitépett biblia lap, s rajta Esaiás LI. részének 12. versétől kezdve a következők állanak: *„Én vagyok, én vagyok a ti megvigasztalótok! Kicsoda vagy te, hogy félsz a halandó embertől és az embernek fiától, ki olyan lészen mint a fü? És elfelejtheztél a te teremtő Uradról, ki az egeket kiterjesztette és a földet fundálta; és szüntelen mindennap félsz a te nyomorgatódnk haragjától, ki azon igyekezik, hogy elveszessen; de hol vagyon a nyomorgatónak haragja? Sőt inkább siet a fogoly, hogy megszabaduljon és ne halljon meg a tömlöcben és hogy el ne fogyjon az ő kenyere.“*

E sorok olvasása közben, minden egyes szó után mind jobban és jobban tért vissza a remény és a vigasz a foglyok szivébe. Biztak megvigasztalójukban és ő megtartotta igéretét. Az angolok bevették Laknant, s a munsi kibocsáthatta foglyait, elvéve gazdag jutalmát. Ők pedig a biblia lapot, a vigasztaló szavakkal, megőrizték, mint egy drága kincset és értékes rámába foglaltatták a nagy nyomoruságból való megszabadulásuk emlékére.

Nem foglalod e be te is kedves olvasó szivedbe az egész életre való fedezetül? Nem tudjuk soha, mikor segithet rajtunk. Szükség és nyomoruság nélkül aligha futjuk azt meg; de mit árthatnak azok annak, akinek az Ur, aki az egeket kiterjesztette, s a földet fundálta, a világitó napja, s oltalmazó paizsa.

Mivé lesznek Isten adományai az emberek kezében.

Rosegger, a költő, irja egyik munkájában: „Az örök világosság“-ban a következőket. „Ma éjszaka ezt álmodtam. Az örökkévaló birói székében ülve maga elé lépette az emberiség nagyjait. Mózeshez igy szólt: „Mit adtál te népednek?“ Törvényt! „Mit csinált az vele?“ Bünt. Azután Nagy Károlytól kérdezte: „Mit adtál te népednek?“ Oltárt! „Mit csinált az vele?“ Máglyát! Erre Bonaparte Napoleontól kérdezte meg: „Mit adtál te népednek?“ Dicsőséget! „Mit csinált az vele?“ Szégyent! Igy kérdezett ő még meg sokat és mindenik arról panaszkodott, hogy népe adományát lealacsonyitotta. Végül megkérdezte az Ő örökkévaló egyszülött Fiától is: „Én szerelmes fiam, mit adtál te az embereknek?“ Békességet! „Mit csináltak ők vele?“ Krisztus nem felelt. Átszurt kezeivel elfedte arcát és sirt.

Minden, a mit Isten nekünk adományoz, olyan nemes, olyan szép, de mivé lesz az a mi kezünkben? Testünk: bünbarlanggá, otthonunk: gondok tanyájává, vasárnapunk bünök napjává, szent keresztyén hitünk: torzképpé. A mit Isten nekünk adományoz, őrizzük azt meg tisztán és épen, mert azzal együtt a menyország egy darabját őrizzük meg életünk számára.

Berlin. Németből:
Berde Sándor.

Egyháztársadalom.

Őszi munka az egyházközségekben. Ugy hisszük, hogy nincs erdélyi ref. Egyházkerületünknek egyetlen lelkipásztora, ki ne látná szükségét az egyháztársadalmi munkának s aligha van a magyarországi református Anyaszentegyházban olyan egyházközség, amelyben az őszi időszakban immár megszokottá vált egyháztársadalmi munka ne folyna. Itt vallásos felolvasások, ott ifjusági vallásos-esték, amott a ref. nők egyesülései és áldozatkész munkái, tovább az elhagyottak árvák gondozása serkenti a lelkeket istenfélelemre, vallásos buzgóságra és sokat üldözött s most is sok megpróbáltatásnak kitett Egyházunk iránt való áldozatkészségre. Mindenfelől halljuk a jó hireket s lelkünk gyönyörködik a szent fáradozáson, amelyben omló minden kis veritékcsepp kedves áldozat az Úr előtt. De figyelmeztetünk minden lelkipásztort s minden buzgó atyafit, aki az ilyen szent munkában részt vesz arra, hogy a mi célunk az ***egyházépitő munka s éppen ezért első sorban a lelki szükségen kell segiteni s nem szabad követ adni a fiaknak kenyér helyett.***

Az evangéliummal, mint isteni erővel kell áthatni előbb a lelkeket. Az Isten igéjének erejével előbb életre kell támasztani az egyház tagjait, hogy valóban élőkké legyenek és ne csak statisztikai kimutatásra alhalmas anyag. Ezért fel kell haszhálnunk, helyesebben *ujból használatba kell vennünk Anyaszentegyházunknak régi kegyelmi eszközeit: az igét, az imádságot és a szakramentumokat.* Ez legyen egyháztársadalmi munkánk alapvetése. De kétségtelen az is, hogy e főgondolat mellett a reális viszonyokat, a mindennapi élet jelenségeit sem szabad elhanyagolni. Napjaink szociális életének keresztyéni felfogása és az evangelium igaz erőivel való viszonyba hozatala, rendkivül fontos volna. A jelen élete lüktessen bennünk. Ha korunk gyermekei vagyunk, legyünk egyuttal korunk prédikátorai is.

Hirek.

Olvasd a Bibliát.

Jézus megtisztitja a templomot.

(János ev. 2, 13—22.)

Mult vasárnap láttuk, mikép kezdte Jézus munkáját egyes lelkekkel magánosan; ma pedig a nyilvánosság előtt találjuk. A nyájas, szerető Jézust ugy látjuk, hogy szigoru biró is tud lenni, mikor a hamisággal és önzéssel szemben áll.

Oktató jegyzetek:

I. Isten házának szentsége. A menyország Istennek ülőszéke, a föld pedig az ő lábainak zsámolya, nem lakik ő kézzel csinált templomokban; de mégis választott magának olyan helyet, mely az ő dicsőségének hajléka. Az pedig szent hely; ott hirdeti Isten az ő akaratát; azt arra rendelte az Ur, hogy kijelentessék az ő törvénye, de a kegyelme is. Arra rendelte az Ur továbbá, hogy ott keresse őt az ő népe Isten hallgatja a mi imádságunkat, ha bárhol kiáltunk hozzá, de elvárja, hogy az ő népének gyülekezete is megjelenjen előtte dicsérettel és hálaadással. Ezért szent az Urnak háza, s ezért tartsuk mi is illő tiszteletben.

II. Jézus felháborodása. Isten fia nagy szomorusággal látta, hogy Atyjának házát megszentségtelenitették. Odahoztak olyan dolgokat, a mit ott tartani nem volt szabad, olyan ügyekkel foglalkoztak ott, a miket máshol lehetett volna elintézni. Itt pedig elvonták figyelmüket az Isten dolgaitól, ő róla megfeledkeztek. A helyett, hogy lelkük javát keresték volna, csak földi hasznot kerestek s erre kiaknázták az istenszolgálat alkalmatosságait. Ezért haragra lobbant Jézus, ki Atyjának dicsőségéért küzdött. S ha mi azt az időt és helyet, mely Isten tiszteletére van szánva, a mi saját világi ügyeinkre forditjuk, ha az igehirdetés, vagy imádkozás alatt másra gondolunk, ha az Ur napját nem szenteljük meg, főképen ha saját testünkben, mely az Isten lelkének templomává van rendelve, a bünnek adunk hajlékot, akkor mi is megérdemeljük, hogy megostoroztassunk. Inkább szolgáljunk az Urnak tisztasággal és szentségben s kérjük, hogy avassa fel templomává a mi szivünket.

Egy inas minden reggel, mikor munkájához ment, virágszálat szokott magával vinni. „Ha ott látom magam előtt — igy szólt — Isten szeretetére kell gondolnom s akkor könnyebb a bünt távol tartanom szivemtől. — Jézus szavaiban sok virágszál van, ha mindennap abból választunk egyet és elménkben forgatjuk, a mi szivünk sem lesz a bün kalmárságának háza.

Az ifjusági élet szervezése. Lapunk megelőző számaiban többször szólottunk már erdélyi egyházkerületünben az ifjusági élet szervezésének szükségéről. Az erdélyi egyházkerületi értekezlet szervező-irodánk utján hathatósan fog e szent munkához s a keresztyén ifjusági egyletek országos szövetségével karöltve óhajtja akcióját megkezdeni. Ezért ez év november közepén az országos szövetség titkára nt. *Kónya* Gábor afia egyházkerületünket is meg átogatja és Marosvásárhelyről kiindulva felkeressük mindazon egyházainkat, ahol az ifjusági élet szervezése érdekében tenni akarnak. Felkérjük ezért lelkész atyánkfiait, hogy értesitsenek afelől, hpgy küldötteink megjelenését óhajtják-e? Meghivásukra készséggel utazunk a legtávolabbi vidékekre is és tőlünk telhető legjobb akarattal igyekszünk segitségükre lenni lelkipásztor társaink Isten országát épitő munkáinak. Értesitésüket illetőleg meghivásukat Tóthfalusi József lelkész Marosvásárhely cimezve kérjük.

A marosvásárhelyi ref. koll Bethlen Gábor kör ifjusága f. hó 15-én tartott estélyén egy komoly irányu és nemes törekvésü kálvinista ifjusághoz méltón mutatta be képességeit. Az estély programmjának minden egyes száma szép készültségre vallott s ha az életben kálvinista hithüségéről hasonló képességekkel számol be, akkor csak szerencsét kivánhatunk jövendőjéhez.

A genfi Kálvin-szobor pályázatára 71 tervezet érkezett be. A különböző nemzetek leghiresebb művészeiből álló bizottság a harmadik dijat magyar szobrásznak, Horvay Jánosnak itélte oda. A Horvay tervezete egy szobor-csoport, fent a Krisztussal, alant a reformátoroknak és az igaz hitet védő hősöknek (Bocskay is) alakjaival. Hogy melyiket fogadják el a kivitelre, erre nézve még nem döntöttek, de mindenesetre dicsőséges a magyar léleknek az elért eredmény.

Jó könyvek. Urbán Reinhold eperjesi könyvkiadó ismét négy vallásos művel gyarapitotta enemü érdemeit. A cimeik: Az örvény szélén (30 f), A szeretet evangyélioma (Széki Ákostól, 30 f), Meg kell-e térnünk (Nyáry Páltól, 14 f), A megtérés (Stockmayer Ottótól, 20 f). Mindenikből a hit ereje szinte sugárzik, de mégis legjobban belemarkol az olvasó szivébe Az örvény szélén cimü elbeszélés, amely egy hivő leánynak és egy szociálista hitetlen népvezérnek, mint házastársaknak egymásra gyakorolt hatását rajzolja megrenditő történet keretében. Akinek szivéből kiapadt a hitnek éltető kutfeje, az is magábaszáll a való életből vett eme történet elolvasására és felsóhajt Tamással:

Én Uram és Istenem! E rendkivül olcsó, hasznos müveket jó lélekkel ajánljuk minden ifju keresztyénnek.

A „Vasárnapi Ujság“ október 25-iki száma képsorozatokat közöl Krasznahorka váráról, a rákospalotai Kossuth-szobor leleplezéséről, Szilágyi Dezső siremlékéről, gróf Károlyi Sándor szobráról, az angol hadseregről stb. Mikszáth Kálmán uj regénye, Krudy Gyula elbeszélése, Szabolceka Mihály és Haraszthy Lajos verse, Lemaitre francia regénye bőséges szépirodalmi olvasmánynyal szolgálnak. Bársony István kivált vadászok figyelmére számot tartó cikket irt. Egyéb közlemények: cikk Szegedy Róza albumáról, Szentmiklóssy Zoltán rajza, tárcacikk a hétről s a rendes heti rovatok: Irodalom és müvészet, Sakkjáték stb. A „Vasárnapi Ujság“ előfizetési ára negyedévre négy korona, a „Világkróniká“-val együtt négy korona 80 fillér. Megrendelhető a Vasárnapi Ujság kiadóhivatalában (Budapest, IV Egyetem-u. 4 szám.) Ugyanitt megrendelhető a Képes-Néplap a legolcsóbb ujság a magyar nép számára, félévre két korona 40 fillér.

A biblia 1880-ban még csak 238 nyelvre volt leforditva; ma már 412 nyelven olvasható és nemsokára bizznyosan ismét ujabb forditásokban fog megjelenni. Hiszen még sok a teendő, ha csak egyedül Indiára gondolunk! A 150 hindu nyelv közül a biblia eddig ugyanis még csak 92 forditásban olvasható. A primitiv nyelveknél különösen sok nehézséggel kell a forditóknak megküzdeniök. Afrikában, a Niger folyó mentén lakó Nupé törzs nyelvén egy szónak, különböző hanglejés mellett — 8 féle jelentősége lehet. A britt- és külföldi biblia társulat 1804. évben történt megalakulása óta 209 millió bibliát terjesztett el.

A nyár folyamán megjelent revideált, azaz az eredeti szöveg szerint kijavitott, Károlyi Gáspár-féle magyar bibliának uj forditását ismételve melegen ajánljuk olvasóinknak. A megujitott, teljes magyar biblia, szép nyomásban, erős kötésben 2 koronáért kapható a Britt- és külföldi biblia társulat raktárában, Budapest, Deák-tér 4 sz. a.

Ország-világ.

Háboru vagy béke? Bulgária függetlenitése és Bosznia-Hercegovinának annexiója által keletkezett bonyodalmak még legkevésbbé sem mondhatók annyira elsimultaknak, hogy a béke megzavarásától tartani nem lehet. Mégis az utóbbi napok eseményei arra mutatnak, hogy az a feszültség, amely néhány nap előtt már komoly veszélyek magvát látszott magában hordani, némileg lecsillapult. Egyes államok sajtójának különösen izgatott és éles hangja is enyhült. A diplomáczia pedig komoly és hathatós tevékenységet fejt ki az általános érdekü béke megőrzésére. Alapos a kilátás, hogy Bulgária és Törökország vitája békés megegyezéssel lesz rendezhető. Ugy a keleti vasutak, mint Kelet-Rumélia kérdésében mindkét részről jóindulattal törekszenek kölcsönös engedékenységgel megtalálni a rendezés kulcsát. A mi pedig Bosznia és Herczegovina annexiójából származott békétlenséget illeti, Szerbiában ugyan még fenyegetőznek és garázdálkodnak, de bizonyára nem fognak szélmalomharcra vállalkozni s a meggondolatlan szenvedélyesség helyét józan megfontolás foglalja el. Ugy több hatalomnak békességre intő szavai, mint a magyar delegációban a külügyminiszter megbizotija részéről elhangzott erélyes figyelmeztetés nem fogja hatását téveszteni. Az eddigi események birálatánál lehetetlen elismeréssel nem adózni a Törökország részéről tapasztalt bölcs mérsékletnek. Bár a legkényesebb helyzetben oly befolyások igyekeztek érvényesülni, a melyek Törökországot meggondolatlan lépésekre ragadtatni törekedtek s a jóakaratu protekció révén saját maguknak hasznát célozták. Törökország igazi éleslátással itélte meg a helyzetet s az ugratásoknak nem ült fel. A porta az ő jól felfogott érdekeinek megvédésénél nagy diplomáciai ügyességet árult el, midőn utját igyekszik vágni, hogy az ő érdekei megóvásának ürügye alatt áldozatául essék a fondorkodóknak.

Törekedjél igazságra, kegyességre, hitre, szeretetre, béketürésre és szelidségre.

(Tim. 6, 11.)

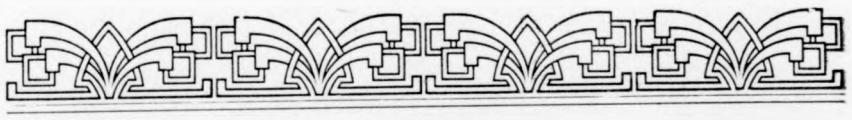

Fizessünk elő a „Vasárnap“-ra.

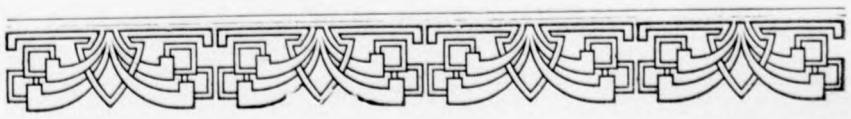

Agrár Takarékpénztár R-t.

Maros-Vásárhelyt.

Fiók-intézetek:

Csikszereda, Gyergyószentmiklós, Marosludas, Marosujvár, Nyárádszereda, Parajd, Sepsisztgyörgy, Székelykeresztur, Székelyudvarhely.

Befizetett alaptőke: 1500.000 korona

Takarékbetétek: 8 millió korona.

A takarékosságot a lakosság minden rétegében elő mozditandó, amerikai módon **házi takarékperselyeket** izléses, csinos kivitelben, zárva, kulcsok nélkül **ingyen** bocsátunk feleink rendelkezésére, a melyek által még a legkisebb összegek is könnyü módon megtakarithatók Ezen házi takarékperselyeknek azon nagy előnyük van, hogy azokból pénzt a mi közbejöttünk nélkül kivenni nem lehet és igy a fél annak a kisértésnek hogy a megtakaritott pénzét esetleg céltalanul elköltse könnyen ellentállhat

Ha legalább egy korona a perselyben összegyűl sziveskedjék intézetünkhöz fáradni, a mikor a megta karitott összeget a perselyből a t. cim jelenlétében kivesszük és a betéti könyvecskéjébe javára irjuk.

A perselyt zárva, kulcsok nélkül visszaadjuk és a pénzgyüjtés ujból kezdődik.

Agrár Takarékpénztár r. t.
M.-Vásárhely

Nyomdai munkák

a leggyorsabban és legszebb kivitelben ♀♀ készülnek ♀♀

Adi Árpád

Kossuth-nyomdájában

Maros-Vásárhely

Széchenyi-tér 7. sz.

A mosás akár a táncz,
Fáradságba nem kerül,
Schicht szappant ha használsz,
Még szived is örül.

Schicht szarvasszappana
csodálatos, **hathatós** tisztitóerejét sajátszerü előállitásának és a legjobb nyersanyagok leggondosabb kiválasztásának köszöni.

Schicht szarvasszappana
kiméli a kezeket és a fehérnemüt! Megtakarit fáradságot és vesződséget kiméli ennélfogva az egészséget! Megtakarit pénzt, időt és munkát!

Tisztasága **30.000 koronával** szavatoltatik.